

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rženega cveta 1907.

Leto VIII.

Sirota na polju.

Ostala Manica je sama
in v srcu bol, v očeh solzē,
okolo nje svet hladni, tuji
in pot pred njo, ki v daljo gre...

Noči, prečute v težkih mislih,
presanjane v morečih snih,
kako želela je, da jutra
prežene jih krepilni dih!

Prismejal se je solčni žarek,
vesel priplaval je do nje,
in kakor bi se mu odprlo
in vase vzelo ga srce...

Na dolgo pot, na zlato polje!
Med žitom cvetje že dehti,
in bisernoblesteča rosa
na vsaki travici gori.

Iz senčnih gajev, z vrtov cvetnih
v pozdrav je pel ji ptičev zbor,
pobožal jo je mehki vetrič,
ki je zavel od sinjih gor.

Priklanjale so se cvetice,
priklanjal se je žitni klas,
ljubó je sapica šumela,
vse ji je klicalo na glas:

„Pozdravljena med nami bodi,
ves svet je lep, ves svet je tvoj!“ —
Nebo sijalo je na zemljo,
objel srce je blag pokòj...

E. Gangl.